

ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΑΚΤΟΡΟΙΣ

Πρᾶξις Α'. Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Πρόσωπα: Ἐγὼ καὶ ἡ βελάδα μου· μετὰ τῆς ὁποίας διατελῶ εἰς χωρισμὸν ἀπὸ καίτης καὶ τραπέζης πρὸ δύο ἐτῶν, καὶ ἥτις μελαγχολικῶς μονάζουσα εἰς γωνίαν τινὰ τῆς ἱματιοθήκης, ὡς Μαγδαληνὴ μετανοήσασα, ἢ ὡς Ζυθοπῶλις γενομένη ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους, σκέπτεται περὶ ματαιότητος τῶν ἐπιγείων, μανθάνει ἐνίοτε τὰ νέα ἀπὸ τὸν καθημερινὸν ἐπενδύτην μου, ἀναμιμνήσκειται φαιδρῶν τινῶν ἡμερῶν τοῦ παρελθόντος, καὶ φρικτῶς ἀναλογιζομένη ὅτι πιθανὸν ἐν μέλλοντι μὴ ἀπομεμακρυσμένῳ νὰ περιέρχεται αἰσχυρτηλῇ ἐπὶ τῶν νῶτων ὑπηρετοῦ τινὸς ἢ θαλαμηπόλου, ἢ ἀνταλλασσομένη ἀντὶ δύο μαστραπάδων νὰ περάνῃ ἐλευσιῶς τὸν βίον ἐντὸς τῆς εὐρωτιώσεως ἀποθήκης Ἑβραίου παλαιοπώλου.

Τὴν πλησιάζω προσηνῆς.

— Ἐτοιμάσου, ἀπόψε· καθάρισου, βάλλε τὰ δύο κομμάτια ποῦ σοῦ λείπουν, διότι θὰ σὲ πάρω.

Ἐκεῖνη ἀνασκιρτᾷ καὶ μοὶ λέγει:

— Σκληρὴ! . . . (Ἡ βελάδα μου ἔχει πάντοτε τραγικὰς διαθέσεις).

— Ἄφησε σὲ παρακαλῶ τὴν δραματικὴν ἀπαγγελίαν, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ σὲ παραχωρήσω εἰς τὸν δραματικὸν θίασον τοῦ Ἀνδρονόουλου.

Ἡ ἀπειλὴ αὕτη τὴν πτοεῖ καὶ ἡσυχάζει.

— Καὶ διὰ ποῦ;

— Εἰς τὸ Παλάτι.

— Εἰς τὸ Παλάτι!! (Ἡ βελάδα μου γεννηθεῖσα ἐντὸς τοῦ ταπεινοῦ ἐργαστηρίου ράπτου τρίτης τάξεως, εἶνε Ρόκκος Χοιδᾶς θηλυκὸς ὡς πρὸς τὰ δημοκρατικὰ αἰσθηματά, καὶ ἀρεσκομένη εἰς τὰ θέλητρα ἀμαρτωλῆς ζωῆς μισεῖ τὴν ἐθιμοταξίαν, ὅσον ὁ Μακράκης τὴν Σύνοδον).

— Ἡσύχασε· πρόκειται νὰ παρευρεθῶμεν εἰς μίαν φιλολογικὴν ἐσπερίδα.

Αἰθριάζει· ἀπλόνει εὐπειθὴς τὴν δολιχὴν οὐρὰν καὶ ἀφίνει νὰ καθαρισθῇ ἐπιμελῶς ὑπὸ τῆς ψήκτρας, ὑφίσταται ἀγογγύστως τὴν ἐγχείρησιν τῆς βελόνης καὶ τὴν προσκόλλησιν δύο κομμάτων ὑπηρετούντων εἰς ἄλλο φόρεμα. Τέλος ὅταν κατέστη εὐπρεπὴς, τὴν φορῶ, αὕτη δὲ προσαρμοζομένη ἐπ' ἐμοῦ καὶ σφίγγουσα μετὰ στοργῆς τὰ μέλη μου στένει ὀδυνηρῶς. Νομίζων ὅτι ἐξακολουθεῖ ἡ δραματικὴ τῆς ἀδιαθεσίας, τὴν ἐπιτιμῶ, ἀλλ' αὕτη μοὶ παρατηρεῖ ὅτι στενοχωρεῖται, διότι κατὰ τὸ δίστημα τοῦ διαζυγίου μας ἐγενόμην παχύτερος καὶ μοὶ ὑπενθυμίζει ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν ἐκρέματό ἀπὸ τὸ σῶμά μου, ὡς σημαία ἀπὸ ἱστοῦ ἐν καιρῷ γαλήνης. Εὕρισκων ὀρθὴν τὴν παρατήρησίν της σκέπτομαι ἐπὶ τῆς μεταβολῆς ταύτης καὶ μετὰ ὥριμον σκέψιν ἀνακαλύπτω ὅτι ἔγινε παχύτερος, διότι καθεύδον ἀναγινώσκω τὰ εὐχύλα ἄρθρα τοῦ *Τηλεγράφου*.

Σημ. Ὁ μὴ ἀρεσκομένος εἰς αὐτὴν τὴν πρώτην πρᾶξιν ἔμπορεῖ ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν δευτέραν, ἥτις εἶνε ἡ ἐπομένη.

*

Ἐντὸς τῆς ὁπωσοῦν εὐρείας αἰθούσης τοῦ ἀνωτάτου

πατώματος τῶν Ἀνακτόρων, ὅπου εὕρισκεται ἡ μικρὰ σκηνὴ τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου, συνήχθη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πᾶν ὅ,τι φιλοξενεῖ ἡ ἡμετέρα πρωτεύουσα ἐξέχον ἐν περιωπῇ, ἐν γένει, ἐν πλούτῳ, ἐν κάλλει. Τὸ κάλλος ἰδίως ἐξεπροσωπεῖτο ἐν ἀφρονίᾳ, ἀπὸ τῶν πυκνῶν καὶ συμμετρῶν στοίχων τῶν ἐδρῶν ὑφούντο κεφαλαι ἀξίεραστοι, ὧν τινὲς ἔλαμπον ἐκ παιδικῆς ἀθωότητος καὶ ἄλλαι περιεβάλλοντο μὲ τὸ γόητρον τῆς ὠρίμου ἡλικίας, μορφαὶ ἐκφράζουσαι τὴν ἡδυπάθειαν τῶν εἰκόνων τοῦ Τιτιανοῦ, καὶ ἄλλαι ἔχουσαι τὴν δροσερότητα τῶν γυναικῶν τοῦ Τιντορέτου καὶ τὴν σφριγῶσαν τῆς σαρκὸς ζωὴν, ἣν κατάρθου ν' ἀποτυποῖ μόνος ὁ χρωστήρ τοῦ Ροῦδενς. Ἐφαίνοντο ἀναμεμιγμένοι κόμαι ξανθοὶ καὶ κασταναὶ καὶ ἐβένιοι ἐπιχαρίτως διηυθετημένοι, κύλποι προέχοντες, ὠλέναι διαφανεῖς, πέπλοι ἐξογκούμενοι, σώματα ἄβρα καὶ εὐλύγιστα, ἀνθοδέσμαι, χειρίδες πάνανθοι, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ εὐώδους τούτου συνόλου κατ'αυγαζομένου ὑπὸ τοῦ ἀπλέτου φωτὸς τῶν κηρίων, ὑπὸ τῆς λάμψεως τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπὸ τοῦ σελαγισμοῦ τῶν ἀδαμαντίνων κόσμων, ἐκ τῆς ὥρᾳς καὶ συγκεκρασμένης ἀντανανκλάσεως τῶν λευκῶν ἐσθήτων, ἐπτερυγίζοντ' ἀριπιδία ὡς ποικιλόπτεροι χρυσάλιδες ἐν ἡμέρᾳ ἀνοιξέως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ροδῶνος. Ἦτο πανήγυρις τοῦ Καλοῦ. Ἄν τὸ εἴξεναν τινὲς ὠραῖοι στίχοι τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου, θὰ ἄφινον τὸν ποιητὴν ροφῶντα ἡδυπαθῶς τὸν ἐρατεινόν του ἐντὸς τοῦ καφενεῖου τοῦ Γιαννοπούλου καὶ θὰ ἐσπευδον νὰ ἔλθωσιν ἐκεῖ πρὸς συνάντησιν τῶν ἰδεωδῶν Καλλονῶν ἃς ὕμνησαν. Δειλὴ τις Παναγία τοῦ Ραφαήλ θὰ κατήρχετο ἐκ τοῦ πλαισίου παραδίδουσα τὸ τεκνίον τῆς πρὸς φύλαξιν τῷ Ἰωσήφ, ἢ τῇ Ἐλισάβετ τῆς Ἰερᾶς Οἰκογενείας· ἂν δὲ τὸ Αὐλαρχεῖον ἐφρόντιζε ν' ἀποστείλῃ πρόσκλησιν καὶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἔσως τίς εὐσταλὴς Καρυάτις θ' ἀπεφάσιζε νὰ κατατάλιπῃ πρὸς στιγμὴν τὸ βάρος τῆς Στοᾶς τοῦ Ἐρεχθεῖου καὶ νὰ συμμετάσχῃ καὶ αὕτη τῆς ἐορτῆς.

Ὅπισθεν τοῦ καλοῦ κόσμου, εἰς τὸ βάθος καὶ παρὰ τὰς πτέρυγας, ἦτο ὁ κόσμος ὁ ἐπίσημος· ἔρεθος φράκων καὶ χιῶν χιτώνων καὶ λαιμοδετῶν, στήθη ἑναστρα ἐκ παρασῆμων ὡς ἀττικὸς οὐρανὸς, στήθη ἄλλα ἀκόσμητα εἰτέτι, πλὴν τόσον γόνιμα, ὥστε ἂν στείρης εἰς αὐτὰ ἓνα μικρὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος, ἡμπορεῖ χάρις εἰς αὐτὸν ν' ἀναβλαστήσῃσι δέκα ἄλλοι διαφόρων ταχυμάτων, διπλωμάται, πολιτευόμενοι, αὐλικοί, τραπεζίται. Ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, μύστακες, φαβορίται, γένεια, ρυτίδες, κόμαι λευκαί, φαιαί, μελαναί, φιλοδοξίαι, φιλοφρονήσεις, ὑποκλίσεις, γαλλικά. Περὶ τὴν ἐννάτην ἀναγγέλλονται οἱ βασιλεῖς. Εἰσέρχεται ἡ βασιλίσα ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀδελφοῦ της, ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ νεαρὸς ἀγύλος πρίγκηψ Ἀλβέρτος. Πάντες ἐγείρονται καὶ ὑποκλίνονται, οἱ βασιλεῖς καταλαμβάνουσι θέσιν ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ καὶ ἡ αὐλαία αἶρεται.

*

Εἶχεν ἀναγγελεθῇ ὅτι τὸ θέαμα ἔμελλε νὰ εἶνε μουσικὸν καὶ δραματικόν, ὅτι ἔμελλε νὰ μέλψῃ ὁ κ. Ρῶκ καὶ νὰ πλήξῃ τὰς χορδὰς τῆς ὀρφικῆς βαρβίτου ὁ ἀπαράμιλλος κ. Αὐγερινός. Ἀλλ' ἐνεκεν κωλύματος ἡ ἀδιαθεσίας παρελείφθη τὸ μουσικὸν μέρος. Τὸ πρόγραμμα περιεῖχε δύο γαλλικὰς κωμωδίας καὶ μίαν ἑλληνικὴν, πάσας μονοπράκτους. Ἡ ἑλληνικὴ προηγεῖτο, ἐπιγραφομένη

Κακή ὥρα, ἔργον πρωτότυπον τοῦ κ. Δημητρίου Α. Κορομηλῆ.

Γνωρίζετε τὸν Κορομηλῆν, τὸν ἀκάματον τῶν κωμωδιῶν ἐργάτην; Οὐμὶλεῖ καὶ σκέπτεται περὶ κωμωδίας, γράφει καὶ ἀναμιμνήσκειται θεαμάτων, περιπατεῖ καὶ συρράπτει σκηνάς, τρώγει καὶ μασσᾷ ἰσχυροῦς. Ἐχει ἀληθῶς ἐκτακτον ἰδιοφυϊαν διὰ τὴν δραματοποίησιν καὶ ἐκτακτον γονιμότητα. Τῷ διηγέσθαι περιστάτικόν τι συμβάν σοι, καὶ αὐτὸς ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τὸ ἐδραματοποίησεν ἤδη εὐφυῶς, τὸ ἐχώρισεν εἰς πράξεις καὶ σκηνάς. Ἐκεῖ ὅπου σὺ δὲν διακρίνεις ἄλλο τι εἰμὴ θέμα κλήσεως διὰ τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ὁ ἰδικὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀνακαλύπτει θέμα κωμωδίας, καὶ ἐν ᾧ χρόνῳ ἀγωνιᾷς σὺ νὰ γράψῃς θέμα κωμωδίας, ἐκεῖνος ἔχει ἤδη ἐτοιμοὺς δέκα σκηνάς μετὰ καταπληκτικῆς εὐχερείας ἐκ τοῦ προχείρου ποιηθείσας. Τὸ νέον τοῦ ἔργου ἔγραψεν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας καὶ μόνης! εἶνε δὲ ζωηρὸν καὶ χαριέστατον. Παριστᾷ τὰς περιπετείας ἀτυχοῦς καὶ καλοκαγάρθου ὑπαλλήλου, τοῦ Μαλαχίου Δαρίθα, γραμματέως ἐ' τάξεως ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν, συνταξιούχου μετὰ δέκα ἡμέρας, ὅστις διέπραξε τὴν ἀνοησίαν ἐνωρὶς ἐξελθὼν τῆς οἰκίας του νὰ συναντήσῃ ἕνα παπᾶν. Ἐνεκα τῆς δυσωΐνου ταύτης συναντήσεως τῷ ἐπέρχονται πολλοὶ συμφοραὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Τὸν ἀποβάλλουν τῆς προσφιλοῦς αὐτοῦ οἰκίας, προστατεύει κυρίαν τινα καταδιωκομένην ὑπὸ νέου τινος καὶ κερδίζει ἔνεκα τούτου διπλὴν μονομαχίαν μετὰ τοῦ συζύγου καὶ τοῦ ἐραστοῦ, ἀπειλεῖται, κινδυνεύει, ταλαιπωρεῖται καὶ σχεδὸν ἀπόλλυσι τὰς φρένας· σώζεται δὲ τῇ ἐγκαίρῳ παρεμβάσει τῆς κυρίας. Αἱ σκηναὶ τῆς μικρᾶς ταύτης κωμωδίας διαδέχονται ζωηραὶ καὶ γοργαὶ ἀλλήλας ποικιλλόμεναι μέχρι τῆς καθάρσεως ὑπὸ κωμικῶν ἐπεισοδίων καὶ παρεννοήσεων. Διὰ τοῦτο ἡ παράστασις προὔξενησε πολλὴν θυμῆδιαν παρὰ τῷ ἐκλεκτῷ ἀκροατηρίῳ, ὅπερ ἐχειροκρότησε πάσας σχεδὸν τὰς σκηνάς, ἐκάλεσε δ' εἰς τὸ προσκήνιον μετὰ τὸ τέλος τοὺς ὑποκριτάς. Ὁ βασιλεὺς ἐγάλα φαιδρῶς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως· ἀκράτητον δὲ γέλωτα παρήγαγον ἐπίσης αἱ περιπέτειαι τοῦ πτωχοῦ ὑπαλλήλου καὶ εἰς τοὺς δύο βασιλόπαιδας, Κωνσταντῖνον καὶ Γεώργιον, οἷς ἐπετράπη ὑπὸ τοῦ βασιλέως νὰ παραστῶσι μόνον κατὰ τὴν ἑλληνικὴν κωμωδίαν ἀπὸ τῶν παρασκηνίων.

Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου συνέτεινε καὶ ἡ καλλιότης αὐτοῦ παράστασις. Πάντες ὑποκρίθησαν λίαν ἐπιτυχῶς τὸ ἀνατεθὲν αὐτοῖς πρόσωπον. Ἡ κυρία Εὐφροσύνη Δημ. Κορομηλᾶ σύζυγος τοῦ συγγραφέως, καίπερ τὸ πρῶτον ἀνερχομένη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὑπεκρίθη μετ' ἀξιοθαυμάστου ἀφελείας, φυσικότητος καὶ χάριτος. ὁ νέος κ. Ἰωάννης Α. Ρικᾶκης, κομψός, ζωηρός, συμπαθέστατος, ὑπεκρίθη ἄριστα τὸν ἐραστὴν· ὁ εὐφυῆς νέος κ. Δ. Λενὸς ἦτο τύπος θυμῶδους καὶ φιλοπόπτου συζύγου, ὁ δὲ κ. Δ. Κορομηλᾶς ὑποκρίθεις τὸν οἰκοδεσπότην, ἐφρόντισεν νὰ προσθέσῃ διὰ τῆς καταλλήλου ὑποκρίσεως πλείονας ἀρετὰς εἰς τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του. Οὐδ' ὕστερήσεν ὁ τοῦ πρωταγωνιστοῦ ὑπαλλήλου τὸ πρόσωπον μετὰ πολλῆς κωμικῆς δεξιότητος ὑποκρίθεις κ. Γεώρ. Βιζυηνός, ὁ γνωστός ποιητής, καίτοι ἡμεῖς ἐπεθυμοῦμεν ν' ἀπέδιδε ἐντελέστερον καὶ γνησιώτερον τὸν χαρακτήρα τοῦ Ἑλλήνος ὑπαλλήλου, διότι παρέστησεν αὐτὸν κἄπως χονδροειδέστερον καὶ μάλλον Ἀνατολίτην τοῦ πραγματικού.

Ἦτο τὸ πρῶτον ἐν τοῖς Ἀνακτόροις παριστανόμενον πρωτότυπον Ἑλληνικὸν ἔργον. Εὐτυχῶς ἡ ἀπαρχὴ εἶνε καλὴ. Βλέπων τὸν ἐκλεκτὸν ὄμιλον ἀκροώμενον ἐν θυμῷ τὸ ἑλληνικὸν προῖον, ἐρρέμβαζον ἀκουσίως καὶ τὸ πνεῦμά μου ὑπερπηδῶν τοῦ χρόνου τοὺς φραγμοὺς ὠνεῖ-ρεύετο κοινὸν ἐκλεκτὸν ἐπίσης, κομψόν, μυροδόλον, φιλόκαλον, ἀκροώμενον ἐντὸς ἑλληνικοῦ θεάτρου, ἔργα ἑλλήνων συγγραφέων, ἀπεικονίζοντα ἑλληνικὰ ἥθη καὶ ἐψιθύριζον:

— Ἐθε αὐτὴ ἡ Κακή ὥρα νὰ γείνη καλὴ ὥρα καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς ἀρμοδίους τὸν πόθον καὶ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἀνιδρύσεως τοῦ ἐθνικοῦ θεάτρου!

*

Καὶ διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους καὶ διὰ τὸν σπουδαῖον τοῦ χώρου, ἀναγκάζομαι νὰ ὀμιλήσω παρεκβατικῶς περὶ τοῦ λοιποῦ μέρους τοῦ θεάματος. Ἐπεθύμουν ἡ παρ' ἡμῖν ἀριστοκρατία, ἡ ἄλλως τε νοήμων καὶ φιλόκαλος, ν' ἀποσκορακίσῃ τὸν βλάπτοντα αὐτὴν πιθηκισμόν, τὴν κίβδηλον καὶ κατ' ἐπιφάνειαν ἐπύχρῳσιν τοῦ γαλλικοῦ πολιτισμοῦ, δημιουργοῦσα ἰδέαν ἐθνικὴν ἀνωτέραν κοινωνίαν. Πλὴν ἄλλοτε περὶ τούτου, ἀφοῦ ἄλλως τε κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἴσως ἡ παράστασις τῶν γαλλικῶν κωμωδιῶν ὑπεγορεύετο καὶ ἐκ τῆς παρουσίας τῶν ἐπισήμων ξένων ἀγνωσούντων τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν.

Αἱ δύο παρασταθεῖσαι γαλλικαὶ κωμωδίαὶ ἔτερψαν τὸ ἀκροατήριον καὶ διὰ τὸ εὐχαρί αὐτῶν θέμα καὶ διὰ τὴν ἐντεχον παράστασιν. Εἰς τὴν πρώτην ἐπιγραφομένην: *L'été de la Saint—Martin* ὑπὸ Meilbac καὶ Halévy ἑλαβον μέρος αἱ κυρίαι Μ. Παπαρρηγοπούλου, καὶ Ρ. Ριζοῦ καὶ οἱ κ.κ. Ο. Βάρτ καὶ Α. Ριφῶ· εἰς τὴν δευτέραν ἐπιγραφομένην *Le serment d'Horace* ὑπὸ Henry Murger ἑλαβον μέρος ἡ κυρία Α. Μπόττασι, ἡ δεσποινὶς Μ. Τριγγέτα καὶ οἱ κ.κ. Μ. Παπαρρηγόπουλος καὶ Ν. Ρώκ. Πάντες ὑπεκρίθησαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας καὶ πάντες ἐχειροκροτήθησαν ζωηρῶς ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου κληθέντες μετὰ τὸ τέλος καὶ εἰς τὸ προσκήνιον.

Κατὰ τὰ διαλείμματα γευόμενος ἀναψυκτικοῦ παγωτοῦ παρετήρουν τὸ λαμπρὸν θέαμα τῆς αἰθούσης. Ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα σειρὰ τῶν θρανίων κατέχονται ὑπὸ τῶν ἐπισήμων, τούτέστι ὑπὸ τοῦ βασιλέως, τῆς βασιλίσσης, τοῦ μεγάλου δουκὸς, τοῦ ἀγγλοῦ πρίγκιπος, τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς, τοῦ πρωθυπουργοῦ, τῶν ὑπουργῶν, τοῦ προέδρου τῆς βουλῆς, τῶν διπλωματῶν καὶ πολλῶν κομψῶν δεσποινῶν. Βλέπω τὸν βασιλέα, ὅστις διατηρεῖ πάντοτε τὴν αὐτὴν ἀνοικτὴν καὶ νοήμονα μορφὴν. Ἡ βασιλίσσα ἔχει τὴν συνήθη γαλιναίαν καὶ πλήρη γλυκύτητος καὶ ἀξιοπρεπείας ἑκφρασιν. Ὁ μέγας δούξ Κωνσταντῖνος, εἶνε ἀληθὲς τέκνον τοῦ Βοροᾶ· ὕψηλός, ἄβροφύς, ξανθός, με πρόσωπον ἐπίμηκες, χνοᾶζον ψηλός, οὐ ὁ ἴσουλός παρὰ τὸν πάγωνα μεταβάλλεται εἰς μαλακὸν καὶ τρυφερόν γένειον. Ἰδίως ἐλκύει τὴν περιέργειάν μου ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος καὶ εὐλύγιστος νεανίσκος, ὁ ἀγγλος πρίγκιψ Ἀλβέρτος, ὁ υἱὸς τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας καὶ ἑγγονος τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας. Ὁ νεανίας οὗτος, ὁ φέρων τὴν ἀπλουστάτην στολὴν τοῦ δοκίμου τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ, ἀμα ὡς ἀποθάνῃ ἡ μάμμη του καὶ ὁ πατήρ του ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου, θ' ἀποκληθῇ ἀμέσως πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας, δούξ τῆς Κορνουαλλίας, δούξ τῆς Ρόθσαιῦ, κόμης τοῦ Τσέστερ, κόμης τοῦ Γάρρικ καὶ τοῦ Δουβλίνου, βαρὼνος τοῦ Ρενφριού, λόρ-

δος τῶν νήσων, δοῦξ τῆς Σαξωνίας, μέγας Steward τῆς Σκωτίας κλπ. κλπ. Ὅτε δὲ καὶ ὁ πατὴρ τοῦ ἀποθάνῃ, ἡ ἀσθενὴς αὐτοῦ χεὶρ θὰ κρατήσῃ τὸ σκήπτρον ὑφ' ὃ ὑποτάσσονται ὑπὲρ τὰ διακόσια ἑκατομμύρια ὑπηκόων παντὸς ἔθνους, πάσης χώρας, πάσης γλώσσης. Ἡ εὐγενὴς φυσιογνωμία τοῦ νέου τούτου, ἔχοντος ἐπίσης πρῶτον ἐπίμηκες, ὀφθαλμοὺς ἐκφραστικούς, καὶ εἶνα μακρὰν σχετικῶς, ὑπενθυμίζει τὴν τοῦ ἡμετέρου βασιλέως Γεωργίου, ὅτε ἀμύσταξ ἔτι καὶ ἡδύσκων κατήρχετο ἐκ Δανίας. Πέριξ τῶν βασιλέων καὶ τῶν ἐπισήμων ξένων βλέπω τινὰ τῶν μελῶν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, τὴν πονηρὰν ὡς ἀλώπεκος μορφήν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Γερμανίας Ράδοβιτς, τὴν ὀχρὰν καὶ ἀπαθῆ ὄψιν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Τυρκίας, τὸν ἀθλητικὸν πρεσβευτὴν τῆς Αὐστρίας πρίγκηπα Βρέντε, τὸν μικρόσωμον καὶ ἀεικίνητον πρεσβευτὴν τῆς Ἰταλίας μαρκήσιον Κουρτοπάσσην, ὅστις μὲ τὴν μίαν διόπτραν προσηλωμένην εἰς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ μὲ τὴν ἐπικίνδυνον εἶνα τοῦ περιστρέφεται ὡς πυροτέχνημα. Πάντες οἱ ὑπουργοὶ εἶνε παρόντες, πλὴν τοῦ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν νομίζω. Ἰδοὺ ὁ Καλλιγᾶς ὡς κορέος κατὰ Ἰανουάριον, ἐξηντλημένος ἐκ τῆς κατὰ τῶν κερασφόρων ζώων πάλης του. Ἰδοὺ ὁ πυρρὸς Ράλλης, ἐπιμελής καὶ ἀμέριμνος ὡς ἐμποροπλοίαρχος. Ἰδοὺ τὰ ὀμματοῦαλια, ἡ μύτη καὶ ὁ μύσταξ τοῦ Λομβάρδου, τριὰς ἀδιαιρέτος καὶ ὁμοούσιος, ἧς ἐκάστη ὑπόστασις καθβαλκεύει τὴν ἄλλην. Ἰδοὺ καὶ ὁ Τρίκούπης ἀγριωπὸς καὶ βλοσυρὸς ὡς Βροῦτος πάσχων ἐκ κωλικοπόνου. Ἡ μορφή του εἶνε πάντοτε Nord-Nord-West. Νομίζεις ὅτι θὰ ἐγερεθῇ αἴφνης διὰ νὰ ἀντικρούσῃ Δημητρακκάκην τινὰ. Ἐπὶ τοῦ στήθους του στίλβει εἰς ἀστήρ, μὴ εἶνε ὁ νέος τῆς Τύνιδος; Ἀγνοῶ, ἀλλὰ τὸ στερέωμα τοῦ Τρικούπης λάμπει καὶ ἄνευ ἀστέρων, διότι αὐτὸς μόνος εἶνε ἄστρον φαεινόν. Λόγῳ πολιτικοῦ πνεύματος καὶ προτεσταντικοῦ πουριτανισμοῦ ὁ κ. Τρικούπης εἶνε καὶ ἄνευ τοῦ Καλαποθάκη ὁ μόνος Ἀστὴρ τῆς Ανατολῆς.

Βλέπετε εἰς τὴν ἄλλην πτέρυγα ἐκεῖνον τὸν γηραιὸν bonhomme, ὅστις καμμεῖ καλοκαγαθῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὗ ὁ λευκὸς μύσταξ ἀκουμβᾷ γαλιηνιαίως ἐπὶ τῶν ὑπὸ τὸ χεῖλος λευκῶν τριχῶν, καὶ ὅστις μειδιᾷ ὡς πάππος βλέπων παίζοντα τὰ μικρά του ἐγγόνια; Τί θὰ ἐλέγετε ὅταν μάθητε ὅτι δύο δεκαμελεῖς ἐπιτροπαὶ ἐργάζονται νυχθημερὸν διὰ νὰ μεταγγίσωσιν ἀμφορεῖς ὅλους κωνεῖον ἐντὸς τοῦ στομάχου του; Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς μειδιᾷ. ὦ! τότε μόνον θὰ αἰθριάσῃ ἡ στεγνὴ μορφή τοῦ Τρικούπης, ὅταν κατορθώσῃ νὰ ξεραῖ τὸ μειδιάμα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς παραστάσεως, ἥτοι ὀλίγον μετὰ τὸ μεσονύκτιον, παρατίθεται μικρὸν δεῖπνον τοῖς προσκεκλημένοις. Οἱ μετασχόντες τῆς παραστάσεως δειπνοῦσιν εἰς ἰδιαιτέραν αἴθουσαν. Τὸ δεῖπνον εἶνε μᾶλλον λιτὸν καμμιὰ κοτελέτα, ὀλίγον ὀρνιθοποῦλι ψητὸ, ὀλίγον pâté, πάντα ραντιζόμενα μετὰ φειδοῦς ὑπὸ βορδιγαλείου καὶ καμπανίτου. Εἰς τὰ ἐπιδόρπια ὅμως εἶνε καὶ στίχοι Βιζυηνοῦ. Ὁ βυζαντινὸς ποιητὴς, σφαιρικός καὶ μυστακίης, ὡς ἱεροδιάκονος ἀγίου τινὸς Νεοκαισαρείας, κυλίσται μέχρι μιᾶς ἐδρας τῇ παρακλήσει τῶν κυριῶν καὶ ἐκεῖθεν ἀπαγγέλλει τὸ Μαρὶὸ καὶ τὸ Μάρτη, ἐν ᾧ ἀστράπτει ἡ φαλακρὰ κορυφή του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του διαστέλλονται ἐξ ἡδονῆς μέχρι τῶν κροτάφων. Εἰς στίχος του πλήρης ἐκθλίψεων καὶ συναίρεσεων ἔρχεται καὶ χώνεται εἰς τὸν λάρυγγά μου, ἂν δὲν ἐσπυδὸν δὲ

οἱ παριστάμενοι νὰ ἐξαγάγωσιν αὐτὸν διὰ περόνης, ἡ διασκέδασις θὰ ἔλγῃ τραγικῶς.

Πρᾶξις Γ'. (Μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἄνεμος φρικαλέος, ἐγείρει πυκνὰ σύννεφα κονιορτοῦ· ἡ ἀτμόσφαιρα μαύρη καὶ θολή, μέσον αὐτῆς μόλις διακρίνονται οἱ φανοὶ ὡς πυγολαμπίδες. Ἐντὸς τοῦ κυκεῶνος τούτου συγκρούονται καὶ στριβιρίζονται ἐναέρια, κόνις, κάρφη, δένδρα, ἵπποι μεθ' ἀμαξῶν, ἄνθρωποι, στέγαι, αἱ στήλαι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀναρπαστοὶ γενόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου). Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ δωματίῳ μου. Πρόσωπα: Ἐγὼ καὶ ἡ βελάδα μου.

Ἐγὼ (μετὰ λυπηρὸν ὄψος). Θὰ μὲ ἀφήσῃς πάλιν;
Ἐγὼ (θυμωμένος). Δὲν ἔχεις βέβαια τὴν ἀξίωσιν νὰ κοιμηθῶ μαζί σου; . .

Ἡ βελάδα μου καταπίπτει λιπόθυμος ἐπὶ μιᾶς ἐδρας. Τὸ πανταλόνι μου καὶ τὰ ὑποδήματά μου σπενδύουν καὶ τὴν περιποιοῦνται. Οἰκτεῖρων αὐτὴν, τὴν λαμβάνω καὶ τὴν ἐναποθέτω ἥσυχον ἐντὸς τῆς ἱματιοθήκης μου, ὅπου δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὴν ἀκούω ψιθυρίζουσαν τὸν μονόλογον τοῦ Ἀμλέτου.

Τενεκές.

TEPEZA TOYA

Τεργέστη. — Ἀπρίλιος.

Πρὸ πενταετίας περίπου κοράσιον δεκαετὲς περιήρχετο μετὰ τῶν γονέων του τὰς πόλεις καὶ τὰ καφφενεῖα τῶν πόλεων τῆς Εὐρώπης, κερδίζον τὸν ἄρτον αὐτοῦ μὲ τὸ μικρὸν του βιολίον, ὅπερ ἔκράτει διὰ τῶν ἀπαλῶν του χειρῶν, καθὼς τὴν κοῦκλάρ της πλουσίᾳ ὁμήλικος κόρη, καὶ καθὼς οἱ πλάνητες γονεῖς τὴν μικρὰν των καλλιτέχνιδά.

Χθὲς τὴν ἐσπέραν ἐν τῷ Πολυθεάματι τῆς Τεργέστης ἐφθόσ πλέον κόρη βιολινίστρια ἐκάλει τὴν πόλιν ἅπασαν εἰς μουσικὴν ἐσπερίδα, κατὰ τὴν ὁποίαν, οὐχὶ πλέον τὴν συμπάθειαν, ἀλλὰ τὸν θαυμασμόν. οὐχὶ τὴν προσοχὴν, ἀλλὰ τὴν ἐκστασιν, οὐχὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν, ἀλλὰ τὸν φανατισμὸν τοῦ κόσμου ἐμελλε νὰ προσελκύσῃ καὶ ν' ἀναρπάσῃ οὐχὶ τὸν ὀβολὸν πλέον τοῦ ἀκροατηρίου της, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν καρδίαν του.

Ἡ πρὸ πενταετίας ἐπαῖτις τῶν καφφενεῶν καὶ ἡ σήμερον βασίλισσα τῆς σκηνῆς εἶναι ἡ **Τερέζα Τοῦα!**...

Τίνες οἱ γονεῖς αὐτῆς, ποία ἡ πατρίς της, ποῦ τὸ πρῶτον εἶδε τὸν ἥλιον, δὲν ἠρώτησα οὔτε, ἀφοῦ θὰ ἐμάνθανον, ὅτι ἐγεννήθη εἰς γωνίαν τινὰ τῆς γῆς, ὑπὸ ζεύγους ἀνθρώπων, ἐν ᾧ προκρίνω τὴν γλυκεῖαν πλάνην τῆς ἐξ οὐρανοῦ καταγωγῆς τοῦ νέου μου Ὀρφέως, ἢ τῆς ἀπὸ τοῦ ἄδου ἀναβάσεως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ λούσῃ τὰς ψυχὰς τῶν θνητῶν εἰς τοὺς ἡδυπαθεῖς τοῦ βιολίου του ἤχους.

Εὐγενὴς τις κυρία Ρωσσίς ἔτυχε νὰ ἴδῃ τὴν Τερέζαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην παίζουσαν τὸ βιολίον της, ἐξετίμησε τὸ καλλιτεχνικόν της δῶρον, τὴν ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν της, καὶ τὴν ἀπέστειλεν εἰς τὸ κονσερβατό-